

Els bisbes parlen sobre la Immaculada Concepció i la Verge Maria

Dv, 6/12/2019 per Catalunya Religió

(GIEC) En el clima espiritual de l'Advent, l'Església celebra el dia 8 de desembre la solemnitat de la Immaculada Concepció de la benaurada Verge Maria, la plena de gràcia, en la qual se'ns recorda que Déu va escollir Maria com la mare del seu Fill i la va preservar de tota màcula de pecat original des de la seva concepció. Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la benaurada Verge Maria, així com de correctius de l'esperança. Nou de les cartes dominicals parlen de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la benaurada Verge Maria.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que “un temps marià per excel·lència és l'Advent i el Nadal” i que “al costat de Crist, amb tota la tendresa, hi trobem la seva Mare, Maria”. Diu que en la primera gran festa mariana que trobem dins el temps d'Advent, “celebrem el que sant Pau VI anomenava «la preparació radical» de Maria i el «sí» de Déu a la humanitat” i que “aquesta festa també pot veure's com la festa de tota l'Església i, fins i tot, de la humanitat” perquè “la plenitud de gràcia de Maria és com el preludi de la plenitud de la nostra vida amb Déu”. Recorda que “a partir del dia 17 de desembre, s'accentua en la litúrgia el record de la Verge, que «esperà plena d'amor» la vinguda de Jesús” i que “el quart diumenge d'Advent és una veritable festa mariana”. Afirmar que “des del 25 de desembre, tot celebrant la manifestació de Crist com a Salvador, contemplem també la proximitat de Maria: com a mare que l'infanta, com a presentadora del seu Fill als pastors i als Mags, i com a esposa i mare en la festa de la Sagrada Família, el diumenge després de Nadal” i que “encara hi ha una altra festa mariana”: l'1 de gener, “en què celebrem la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu”. Finalment, diu que “celebrar la maternitat de Maria és celebrar el més íntim i característic de la seva personalitat a l'interior del pla de Déu” i que “recordant la seva maternitat, celebrem que per ella ens han vingut tots els béns de la salvació i, a partir d'aquest moment, comença també a ser mare per a tots

nosaltres” perquè “Maria és Mare de Crist i, al mateix temps, Mare de l’Església, com ens recordà el Concili Vaticà II”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, exclama que és un honor, una alegria i una sort tenir Maria com a mare. Diu que “l’amor de mare és profund”, que “una sola mirada seva reconforta”, que “no hi ha història d’amor més gran que la d’una mare i un fill” i que imaginem, llavors, “com devia ser l’amor que va sentir la Mare de Déu, que va ser escollida per ser la mare del mateix Déu”. Afirmar que la vida de Maria “ha estat del tot apta per acollir el disseny de Déu per mitjà de l’àngel Gabriel” i que “Maria, plena de gràcia, dona un sí incondicional”. Exclama que som afortunats “de tenir de nou en aquest Advent la mirada amorosa de Maria”. Recorda que “el papa Francesc ens demana que sentim la mirada de la Mare de Déu, perquè també és la mirada de Jesús”. Diu que “ella ens mira a tots i a cada un de nosaltres”, que “la seva mirada busca perdre’s en la profunditat dels nostres ulls per dir-nos com ens estima, com ens escolta, com ens acull, com ens abraça, com ens protegeix, com ens consola, com ens perdona, com ens ajuda i com ens acompanya en els moments difícils” i que “a través de la seva mirada maternal, Maria ens porta a Jesús, però també ens porta a la misericòrdia, ens porta a l’Eucaristia, ens porta als camps de refugiats... I ens demana que mirem als ulls els pobres, els ancians o els malalts”. Finalment, manifesta que Maria “vol que construïm el Regne de Déu des dels petits detalls d’amor”, “ens demana que lluitem per un món de justícia i de fraternitat” i “un dia ens conduirà cap al Cel i ens deixarà caure en els braços de Déu Pare”. L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, recorda que “és Advent!, temps d’ulls oberts i de cors desitjosos de ser bons” i que el Senyor ens fa ofrena “del millor dels regals, el do d’una Mare tota Pura” “que sempre ho ha esperat tot del Pare, que no es guarda res per a Ella mateixa, que tot ho dona pels fills”. Dona gràcies al Senyor “per la vostra Mare, la Verge Maria, tan bella i tan propera, la Mare de l’Amor més Pur, la Mare d’aquell “sí” generós a la voluntat de Déu, que va canviar la sort de tota la humanitat”. Afirmar que Maria Immaculada ens mostra el que vol fer el Senyor amb tots nosaltres, si ens deixem treballar per Ell, “per l’Esperit, si no posem obstacles a l’amor que tot ho venç, si ens guiem per camins de pau, de servei i d’humilitat, si posem els pobres en el centre del nostre interès” i que Maria Immaculada ens ajuda a tots els qui vivim afeixugats perquè trobem felicitat i repòs en Ell. Recorda que sense el Senyor no podem res, i que amb Ell tot ho podem. Finalment, diu que “la Immaculada brilla damunt nostre, vestida de sol i les estrelles la il·luminen” i que és la Mare que a tots ens atreu, per dur-nos vers el Senyor, “per ensenyar-nos a viure com a germans un amor sempre més gran i més joiós”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, recorda que a Santa Bernardette se li va aparèixer una “dama vestida de blanc”, que, entre altres missatges, “li va dir: “Jo soc la Immaculada Concepció””, quan “feia pocs anys que el papa, el beat Pius XI, havia proclamat el dogma de la Immaculada Concepció, concretament el 8 de desembre de 1854 amb la butlla Ineffabilis Deus”. Diu que “no es tracta només que l’Església hagi proclamat que Maria és immaculada des de la seva concepció sinó que a més Bernardette ens recorda que ella mateixa ho ha comunicat a l’ésser humà en un entranyable diàleg de mare a filla” i que “avui nosaltres ho celebrem amb tota solemnitat”. Recorda que “l’evangeli d’aquest dia ens relata el moment en què Déu es fa carn humana gràcies al sí de Maria a l’arcàngel Gabriel”. Afirmar que l’anunciació “és el punt de partida del camí de fe de la Mare de Déu, preservada de la màcula original”, “té lloc en un clima de pregària, de silenci i de misteri, i suposa una irrupció poderosa i impensable de Déu en la vida de Maria”. Recorda que “l’àngel li anuncia un missatge desconcertant: la proposta d’esdevenir la mare

del Messies” i que “ella respon acceptant el pla de Déu, amb el seu consentiment humil i generós”. Finalment, afirma que “a través de Bernardette, aquella que és proclamada Immaculada Concepció, ens va indicar com hem de viure per ser fidels a Aquell que també a nosaltres ens ha creat i redimit: des de la conversió, la pregària, la penitència i l’atenció als més necessitats” i diu que aquest és “el millor camí per preparar-nos per celebrar el Misteri del Naixement del Fill de Déu”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “en Maria, la mare del Senyor, tot és confiança”, que “ni en els moments més intensos de prova la confiança no desapareix del seu cor” i que “ella és la dona de l’esperança”. Afirma que “l’esperança és tenir fe en l’Amor” i que “el secret del cor de Maria és la seva fe en l’amor misericordiós de Déu”. Afirma també que “el seu fiat (faci’s en mi), en el moment de l’anunciació de l’àngel, expressa com es deixa en les mans del misteri d’amor de Déu, per uns camins que no havia pensat del tot” i que “ella creu i confia, espera i estima. Sap que és en mans del Déu de l’Amor sempre fidel”. Recorda que la confiança de Maria en el Senyor “es fa expressió quan Jesús resta en el Temple, als dotze anys”, que “el misteri del Pare de Jesús es fa present en les seves paraules” i que “ella es deixa també en mans d’aquest misteri: ella guardava totes aquestes coses en el seu cor i les meditava”. Recorda també que “a les noces de Canà de Galilea, les seves paraules dirigides al seu Fill: No tenen vi, i als criats de la festa: Feu tot el que ell us digui, expressen aquesta confiança en el Senyor”, que “l’obra d’amor misericordiós de Déu passa pel seu Fill” i que “aquesta obra és la de les noces de Déu amb la humanitat”. Finalment, manifesta que “tant en les noces de Canà com en el Calvari, Maria, dona, com l’anomena el seu Fill, es fa present”, que “l’obra de la redempció de la humanitat demana la resposta de fe confiada en l’amor misericordiós de Déu, de l’esperança que va més enllà de tota esperança” i que “Maria és la dona de l’esperança, model d’esperança per a nosaltres”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que “la litúrgia d’aquesta festa ens ajuda a descobrir el paper de la Mare del Senyor en la història de la salvació i a preparar-nos millor per a la celebració del Nadal”. Recorda que “el pla que Déu ha pensat des de tota l’eternitat per a la humanitat neix d’un amor incondicional a l’ésser humà” i que “la destinació que Déu havia projectat per a nosaltres no és altra que fer-nos fills seus per Jesucrist”. Afirma que “la resposta que segurament Déu esperaria de la seua criatura és que reconegués, agrairia i lloés “la glòria de la seua gràcia que tan generosament ens ha concedit en l’Estimat”, però que “l’ésser humà va cedir a la temptació de la desconfiança: va desconfiar del seu Creador, va sospitar de les seues intencions arribant a pensar que no era possible un amor gratuït tan gran i generós”. Malgrat això, Déu “ha continuat cercant camins perquè el seu signi d’amor arribi a realitzar-se en tota la humanitat”. El bisbe Benavent diu que “és ací quan apareix la Mare del Senyor”, que Déu “ha fet possible que d’aquesta humanitat sortís una criatura que li donés una resposta nova” i que “eixa criatura, que és la primera d’una humanitat renovada per la gràcia de Déu, és la Verge Maria” que “es va fiar de Déu, va estar atenta a la seua Paraula, en cap moment va dubtar de les seues intencions, va creure en la veritat de les paraules de l’àngel i va respondre amb una plena obediència de fe”. Afirma que “si la humanitat en els seus començaments havia iniciat un camí que l’allunyava de Déu, amb Maria repren el retorn”. Finalment, manifesta que el que l’Advent vol que visquem és que “lliures de la desconfiança que ens porta al pecat, ens orientem de nou cap al Senyor, que ve a salvar-nos”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que en la festa de la Immaculada

“l'Església ens proposa la contemplació i la imitació de la Mare de Déu”. Recorda que la setmana passada va proposar “una reflexió sobre el significat de l'Advent i sobre algunes actituds que hem de mostrar” i diu que “es podria perllongar avui posant a la Verge Maria com a model a imitar per esperar el naixement del seu Fill i com preparar la nostra vida perquè aquest fet incideixi positivament ara i aquí”. Afirmar que “aquest és un aspecte fonamental en les relacions que s'estableixen entre la fe i la cultura”. A part de la inculturació de la fe cristiana, ressenya que l'acceptació de Maria a “la voluntat de Déu que li proposava la col·laboració total, es produïa en la seva joventut” i constata que “això mateix explica que la festa de la Immaculada té un accent extremadament juvenil”. Per això diu que “és una bona ocasió demanar a Déu per l'apropament de la nostra joventut a Jesucrist, perquè tinguin com a model de servei i de fidelitat a la Verge Maria i perquè desitgin aplicar a les seves vides les virtuts i els valors de l'Evangelí”. Comunica que “amb aquest propòsit la Delegació de Pastoral de Joves organitza cada any per aquestes dates un recés espiritual per a joves a Poblet”. Destaca la importància d'aquest recés i anima els joves a participar-hi. Finalment, recorda que a l'exhortació “Crist viu” “el papa Francesc aconsella l'escolta per ajudar a discernir el camí de la vida” i demana que “la Mare de Déu ajudi als nostres joves i a tots els cristians en aquest camí”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “per comprendre d'alguna manera i per viure que Maria, mare de Jesús i mare nostra, és la Immaculada, cal parlar del pecat, i molt especialment del que l'Església, seguint la tradició bíblica, ha anomenat el pecat original” i que “si pensem que «avui ja no hi ha pecats perquè és un discurs passat de moda i que abans es deia per fer por», difícilment podem captar el que significa la Immaculada”, però que “si som conscients del que realment succeeix en el nostre món, en el nostre entorn i sobretot en nosaltres mateixos, podem entendre el sentit de la festa”. Afirmar que Déu “no vol la mort ni el sofriment”, que “la seva idea original era «el paradís», és a dir, una vida d'harmonia i pau amb Ell, amb els altres -home i dona-, i amb l'entorn” i que “la nostra condició humana manifesta que no vivim en aquest paradís”. Afirmar també que “el pecat «original» no indica un pecat personal, sinó la condició humana i la fragilitat de la nostra llibertat ferida i temptada a substituir el veritable Déu per convertir-nos nosaltres en els senyors absoluts”. Destaca que per viure la festa de la Immaculada Concepció “cal contemplar la situació de pecat de la humanitat i la gràcia de Déu; el do de Déu concedit plenament a Maria, i a nosaltres en la mesura que l'acceptem” i que “la Immaculada revela que Déu va escollir Maria com a mare del seu Fill i la va preservar del pecat original, de la inclinació a prescindir d'Ell i rebutjar-lo”. Finalment, demana que ens preparem, en aquest temps d'advent, “per celebrar el naixement del Salvador i la seva vinguda a la nostra vida i a la nostra història humana, per alliberar-nos del pecat i de la temptació de rebutjar i prescindir de Déu”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, diu que Maria, figura major del temps d'Advent, “enguany llueix d'una manera especial i ens ensenya a preparar-nos per al Nadal” i que “és la dona atenta, oberta, valenta i confiada”. Afirmar que Maria “és la dona atenta a Déu” que “ens ensenya a aturar-nos” i que “ens invita a relaxar l'agenda, a renunciar a fer, mirar o programar per dedicar més temps a contemplar”. Afirmar també que Maria “és la dona oberta a Déu”, “veu amb els ulls del cor, beslluma Déu en el quotidià”, “ens mostra que el pecat enteranyina els sentits interiors” i “ens proposa “fer dissabte” en la nostra ànima per poder veure el Senyor que es vol fer present”. Destaca que Maria “és la dona valenta, la dona del sí, la noia forta que davant la proposta de Déu no dubta”, que “en un temps

d'inseguretats i de pors, Maria ens ensenya a fiar-nos de Déu" i que "ens empeny a escoltar Déu i a descobrir el camí que ha pensat per a nosaltres". Finalment, diu que Maria "és la dona de la confiança en Déu: la que posa a les seves mans el que diran; la que fa viatges incomprensibles; la que acull les circumstàncies tal i com venen i sap descobrir-hi que Déu hi trama quelcom", que Maria "ens ensenya a entendre que no estem sols en la composició de la nostra vida", "ens fa veure que quan diem sí a la voluntat de Déu, tot li serveix" i "ens pot ajudar a mirar a fons el que ara ens està passant i a descobrir-hi l'ordit de Déu".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, recorda que "hem fet una crida general a "créixer", com a idea força de la nostra tasca pastoral" i que "créixer, ascendir, és la nostra il·lusió, perquè entenem que és el que Déu espera avui de nosaltres", però que "la segona paraula d'Advent desconcerta: "Convertiu-vos! Aplaneu el camí!". Diu que aquesta paraula canvia l'escenari imaginat i "ens posa dos correctius sorprenents": "que, en lloc d'ascendir, cal aplanar el camí" i que "l'objectiu, la meta, no és arribar al cim més alt, a tall de "conquesta" del nostre esforç, sinó facilitar una trobada amb un que s'acosta per aquest mateix camí que nosaltres recorrem". Afirmar que si no coneixem i assimillem aquest canvi d'escenari, "no viurem l'alegria de la salvació". Posa com a exemple Guillem Roviroso, que "va entrar en la lluita social arran d'haver-se convertit a la fe". Diu d'ell que complerts ja seixanta anys "escriu un llibre íntim, El primer sant: Dimes, el lladre" en el qual "narra la seva experiència "d'una segona conversió", la veritable i profunda conversió". Assegura que "Guillem Roviroso pot resumir la seva experiència dient que abans "vivía encara en l'Antic Testament", en aquella manera d'esperar lluitant a base d'esforços per a complir la llei de la justícia" i que "la "segona conversió" consistia a obrir-se, obrir els braços per a rebre el do, és a dir, la persona de Jesús, que vol compartir la nostra vida per a ser trobat com a germà i amic". Finalment, el bisbe Cortés diu que "el camí de Jesús va ser, i és, un autèntic descens de la seva glòria, per a trobar-nos", que "era el que li demanava l'amor autèntic" i que "ens va ensenyar així la via de la humilitat, és a dir, el camí del veritable creixement".